

Chương 30

Mỹ nhân khuynh quốc

Tô Hồng Tụ ngồi trong xe ngựa, vốn định nhắm mắt dưỡng thần, tính chuyện nghỉ ngơi, nhưng chỉ chốc lát sau nàng đã cảm thấy, phía sau có một chiếc xe ngựa theo sát nàng.

Không cần nhìn về sau, Tô Hồng Tụ cũng biết, người nọ nhất định là Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt này, thật đúng là âm hồn không tan, đuổi sao cũng không đuổi được.

Khó trách Hồ Cửu ca vẫn liên tục dặn nàng, tương lai đến nhân gian tu luyện đừng quên thay đổi dung mạo, nếu không chỉ sợ sẽ rước lấy truy đuổi vô cùng vô tận và mơ ước.

Hồ Cửu ca nói thật đúng một câu không sai, đáng tiếc Tô Hồng Tụ mới tới nhân gian, trong lòng tràn đầy tò mò và hưng phấn, đã sớm ném cảnh cáo của Hồ Cửu ca ra sau đầu.

Hiện giờ, coi như nàng đổi dung mạo cũng đã chậm rồi, đã có quá nhiều người thấy khuôn mặt thật của nàng.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ thở dài, vén rèm xe lên, nói với phu xe: “Thôi, trước không đi Tô phủ, ở ngã ba phía trước rẽ phải, chúng ta ra khỏi thành.”

Tính toán thời gian, Tô Hồng Tụ đã ra ngoài đi dạo được ba ngày rồi, Vệ Thập Nhị cũng đã chuẩn bị xong biệt viện ở ngoại ô Kinh thành.

“Được rồi, cô nương ngồi cẩn thận, đừng ngã!”

Phu xe lên tiếng, buông ra âm thanh “Giá” một tiếng, kéo đầu ngựa đi hướng ngược đường với Tô phủ.

Vó ngựa lộc cộc, cát bụi bay lên, chỉ chốc lát sau, Tô Hồng Tụ đã không cảm thấy có người đuổi theo nàng ở phía sau.

Lần này họ Tôn kia hẳn không tìm được nàng, Tô Hồng Tụ nghĩ. Nàng ở trong phủ Thừa tướng vốn vô hình trong suốt, chưa có ai để ý đến nàng, tự nhiên không ai sẽ biết nàng đi đâu.

Ngoại trừ Tô Hồng Mai, không ai biết Vệ Thập Nhị đưa biệt viện ở ngoại ô Kinh thành cho nàng.

Tô Hồng Mai sẽ diện như vậy, Vệ Thập Nhị tuyệt đối không để ý đến việc nàng ta phản đối, sẽ tuyên dương chuyện nàng ta đưa phòng cưới tự tay bố trí cho nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư, người có ở bên trong không, tiểu thư...?”

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Tô Hồng Tụ còn chưa kịp xuống xe, xa xa, đã nghe thấy giọng nói nóng nảy lo lắng kèm theo tiếng khóc nức nở kêu gọi mình.

Là Tú nhi, đã ba ngày liên tiếp tiểu nha đầu này không thấy Tô Hồng Tụ, gấp đến độ hỏi thăm khắp nơi, nằng thật sự nghe ngóng được, sau này Tô Hồng Tụ sẽ không về phủ, Vệ Thập Nhị đã đón tiểu thư ra ngoài, từ nay về sau, Tô Hồng Tụ sẽ ở trong biệt viện của Vệ Thập Nhị.

Tú nhi lập tức thu dọn đồ đạc theo, nhưng mà, mặc cho nằng kêu gọi thế nào ở cửa ra vào, đã dùng hết hơi sức đi đập cửa, cửa chính vẫn không mở.

Tú nhi lo lắng hồng mắt, gấp đến độ nước mắt rơi xuống giọng nói run rẩy.

Nếu như nói phủ Thừa tướng to như vậy, còn có một hai người thật tâm tốt với Tô Hồng Tụ, như vậy, tiểu nha hoàn Tú nhi tuyệt đối là một người trong đó.

Tú nhi vốn không phải nha hoàn của Tô phủ, mà là một ăn xin trên đường, mẫu thân Tô Hồng Tụ chứa chấp nằng, từ đó về sau, nằng coi Tô Hồng Tụ thành ông trời của mình, mạng của nằng, tất cả của nằng.

Tô Hồng Tụ muốn nằng đi hướng đông, nằng tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, Tô Hồng Tụ muốn nằng nhảy núi, nằng tuyệt đối sẽ không đi nhảy sông tự vẫn.

Cách thật xa, Tô Hồng Tụ đã nghe được hốt hoảng và lo âu trong lòng Tú nhi, tiểu thư rốt cuộc đi đâu, tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Đều do Tú nhi không tốt, không nên rời khỏi tiểu thư lâu như vậy, nếu lần này có thể tìm tiểu thư về, Tú nhi tuyệt đối không đi gặp tiểu Lưu tử nữa, nhất định vĩnh viễn đi theo bên cạnh tiểu thư, như hình với bóng, một tác cũng không rời.

Tiểu Lưu tử là đầu bếp ở Tô phủ, miễn cưỡng cũng coi như một nửa người tốt với Tô Hồng Tụ, trong ngày thường xuyên trộm chút tổ yến cháo gà trong phòng bếp cho Tô Hồng Tụ.

Chỉ có điều, hấn làm như vậy không phải định lấy lòng Tô Hồng Tụ, mà bởi vì không đành lòng nhìn tiểu thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư Tú nhi của hấn mặt ủ mày chau, dung nhan buồn bã.

Ban đầu sau khi mẫu thân Tô Hồng Tụ cứu Tú nhi đã từng nuôi nhờ Tú nhi ở Lưu gia năm năm.

Nghe được tiếng lòng của Tú nhi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi dâng lên nỗi niềm ám áp, đây là lần đầu tiên, có người không hề nghĩ ngợi quan tâm nằng, nhớ nhung nằng.

Mặc dù Sở Dật Đình từng quan tâm Tô Hồng Tụ, nhưng mà từ đầu đến cuối tâm tư của hấn quá phức tạp, còn lâu mới bằng tam tư đơn thuần tha thiết chân thành của Tú nhi.

“Đừng khóc nữa, không phải ta đây rất tốt sao? Được rồi, Tú nhi, là ta không đúng, về sau nếu ta lại ra cửa, nhất định sẽ thông báo trước cho em một tiếng.”

Tô Hồng Tụ xuống xe ngựa, trên mặt chậm rãi nở nụ cười dịu dàng.

Nụ cười như phù dung mới nở, mây tan trăng tỏ, trong lúc nhất thời, phu xe, Tú nhi, tiều phu đi đốn củi ngang qua, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh sáng màu vàng đỏ, cô gái trắng như băng tuyết, vô cùng non mịn, môi không điểm son, lại đỏ thắm kiêu diễm giống như trái anh đào mới hái.

Nàng mặc hết sức đơn giản mộc mạc, trên mặt không tô son phấn, trên tóc, trên người cũng không đeo bất kỳ đồ trang sức gì.

Chỉ có một mái tóc đen đang nhẹ nhàng đón gió đông đưa, trong hào quang màu vàng tỏa ra hết vòng này đến vòng khác ánh sáng lộng lẫy đẹp đẽ câu hồn đoạt phách.

Theo nàng mím môi cười, ánh mắt từ lạnh lẽo nhạt nhẽo ban đầu trở nên quyến rũ xinh đẹp, giây phút đó, trời đất cũng giống như biến đổi màu sắc, cảnh xuân tuy đẹp, nhưng không so sánh được với nụ cười dịu dàng của giai nhân, hoàng hôn tuy nồng đậm, nhưng không bằng sắc đỏ bên má của mỹ nhân.

Trong lúc nhất thời, tiếng hít thở, tiếng tim đập, ngay cả tiếng gió xào xạc cũng yên tĩnh, phẳng phất giống như ngay cả trời cao cũng kinh ngạc với nét cười tuyệt mỹ xuất trần thoát tục như thế, không đành lòng phát ra bất kỳ âm thanh gì phá hỏng cảnh đẹp giống như mộng ảo này.

Đẹp đẽ rung động lòng người, diên đảo chúng sinh này, bất kỳ kẻ nào cũng không cách nào bỏ qua, báu vật xinh đẹp tuyệt luân sinh ra để hái lòng nam nhân, cho dù người nam nhân kia già hay trẻ, bạc tình hay vô tình, chỉ cần hấn là nam nhân, nhất định trốn không thoát, tránh không hết.

Lúc Vệ Thập Nhị xuất phủ, trên mặt cũng hiện ý cười, ánh mắt dịu dàng đối mặt với Tô Hồng Tụ.

Hắn vốn chỉ nhìn liếc qua, lập tức muốn thu hồi tầm mắt của mình. Nhưng sau khi liếc nhìn, hắn phát hiện, tầm mắt của mình giống như bị thứ gì đó dính chặt, không hề chớp mắt nhìn nụ cười rực rỡ tuyệt mỹ sáng chói của Tô Hồng Tụ, dù hắn cố gắng ra sao, ép buộc bản thân ra sao, thậm chí rút ra một nửa thanh kiếm tốt bên hông, dùng sức cắt tay mình, hắn cũng không cách nào rời tầm mắt của mình đi, không cách nào không toàn tâm say mê vẻ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Tô Hồng Tụ từ trong đáy lòng.

Thì ra cõi đời này thật sự có một cái đẹp, làm cho lòng người cam tâm tình nguyện vì nhận được một nụ cười của mỹ nhân, không tiếc khói lửa chiến tranh đùa giỡn thiên hạ các nước chư hầu, không tiếc ngàn dặm bay nhanh chỉ vì một sọt trái vải...

Nếu không có được giai nhân này, cả ngày lẫn đêm làm bạn bên mình, giang sơn gì đó, thiên hạ gì đó, chính là muốn vứt lại một thân vinh hoa phú quý, vứt bỏ tài sản và tính mạng của mình. Điên đảo càn khôn, dốc hết thiên hạ, cũng cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt, lần đầu tiên trong đời trông mắt đen lạnh lẽo thoáng qua vẻ kinh ngạc không che giấu được và tim đập nhanh.

Ba ngày không thấy, cũng chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, xem ra Tô Hồng Tụ lại khác ba ngày trước một trời một vực, lại một lần nữa biến thành người khác.

Tô Hồng Tụ ba ngày trước, mặc dù cũng có thể nói là tuyệt sắc, nhưng chỉ không phân cao thấp với mỹ nhân tuyệt đỉnh trong hậu cung Đại Chu, khó phân sần sần như nhau.

Vệ Thập Nhị còn có thể không nhìn, dù sao hẳn rất được Chu đế tin tưởng, có thể tự do ra vào hậu cung, dung mạo nữ nhân dù xinh đẹp thế nào, thấy cũng nhiều, nên không cảm thấy dễ nhìn.

Nhưng nào biết, chủ cũ này của hắn, rõ ràng trước kia cũng chỉ là Tô Hồng Tụ nhan sắc trung bình, ba ngày trước xinh đẹp tuyệt luân, ba ngày sau lại thành điên đảo chúng sinh.

Nhìn Tô Hồng Tụ như vậy, rất khó không khiến người ta phỏng đoán, thêm ba ngày nữa, lại ba tháng, thậm chí ba năm, nàng sẽ biến thành như thế nào?

Nhất định là quốc sắc thiên hương, chim sa cá lạn, câu hồn đoạt phách, mị hoặc chúng sinh.

Có nam nhân nào có thể chống lại báu vật tuyệt sắc xinh đẹp xuất trần kinh hãi thế tục như vậy? Có nam nhân nào nhìn thấy mỹ nhân toàn thân trên dưới đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mỗi bước đi về trước, hương thơm câu hồn đoạt phách trên người lập tức xông đến đỉnh đầu người ta, sẽ không rung động, không muốn buộc mỹ nhân ngàn năm hiếm thấy, làm lỡ rơi vào nơi phạm tục, trong cuộc sống vốn không tồn tại ở bên cạnh mình, đời này kiếp này, kiếp sau đều vĩnh viễn không chia lìa?

Cho dù tính tình Vệ Thập Nhị lạnh lùng bạc bẽo, tuyệt tình phụ nghĩa, nhưng dù sao hẳn cũng là nam nhân, không phải thần tiên.

Vệ Thập Nhị nắm chặt hai tay, trong tay vẫn cầm chặt lưỡi đao để giữ bản thân tỉnh táo, máu tươi đỏ thẫm tí tách chảy dọc theo bàn tay hắn, xương ngón tay hắn rõ ràng trượt xuống dưới, mà bản thân hắn lại giống như không hề phát hiện, vẫn không chớp mắt, hết sức chăm chú nhìn Tô Hồng Tụ.

Không riêng gì Vệ Thập Nhị, hơn mười tướng sĩ đi theo sau hắn cũng lộ vẻ kinh ngạc, vẻ mặt hốt hoảng.

Đây là cô nương nhà ai, sao lại lớn lên... Lớn lên xinh đẹp như vậy, khuynh quốc khuynh thành?

Nàng vốn không giống con người.

Con người vì sao lại óng ánh trong suốt như thế, dưới sương mờ bao phủ, làn da giống như phát ra bên ngoài vạn đạo ánh sáng vàng?

Con người làm sao lại có con mắt như vậy?

Đây rốt cuộc là đôi mắt như thế nào? Quyến rũ xinh đẹp, mờ mịt đa tình, chỉ có điều trong lúc vô tình lướt qua về phía bọn họ, dường như bắn vèo vèo vào trong lòng mọi người ngàn vạn mũi tên nhọn.

Đâm đến tâm thần phân liệt, hồn bay phách tán, kể từ đó chỗ sâu nhất trong linh hồn in dấu thật sâu hình ảnh xinh đẹp tuyệt luân khuynh quốc khuynh thành.

Con người không phải như vậy, không nên như thế...

Nữ tử này, tuyệt đối là yêu tinh hại nước hại dân, thiên hạ sụp đổ!